

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר. יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 889 גבעתיים 53108 או בפקס: 03-6442572 ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: סופיה	שם פרטי: קיסלמן
--------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: קיסלמן	בלועזית KISELMAN	שם נעורים: קיסלמן
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: סופיה	בלועזית SOFIA	מין: נ
מקום לידה (ישוב, מחוז): ארטימובסק, דונצק	בלועזית Artemivs'k, Donets'ka	תאריך לידה: 20/1/1929
שם פרטי של האב: יעקב	שם פרטי ושם נעורים של האם: מריה קדשביץ	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: חרקוב	בלועזית HARKOV	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר יסודי עד כיתה ה	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): עיירה גלובוקוי (glubokoe), קזחסטן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? לא		
האם היית במחנות? אילו ומתי? לא		
מקום השחרור: עיירה גלובוקוי (glubokoe), קזחסטן	תאריך השחרור: 30/4/1944	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? לא	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? לבית בחרקוב	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: חרקוב, דניפרופטרובסק	שנת עליה: 1996	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): **נא לכתוב בגוף ראשון**

נולדתי בת בכורה להורי מריה ויעקב קיסלמן בעיר חרקוב. הורי במקור נולדו בגלוחוב, אוקרינה (GLUCHOV) ולאחר מכן עברו לגור בחרקוב. אחרי נולד בן נוסף. גרנו בבית יחד עם סבתא מצד האבא. כל שאר הסבים והסבתא מצד אמא כבר לא היו בחיים כשנולדתי. אבא התגייס לצבא ואמא היתה עקרת בית. למדתי בבית הספר בעיר עד כיתה ה'. וכן השתתפתי בתנועת הנוער האזורית קמסומו ואז פרצה המלחמה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

ב 9/1941 שמענו ברדיו שהגרמנים בדרך לחרקוב ואנשים התחילו לברוח מהעיר, מאוד פחדנו ממה שיהיה. אבא בהתחלה לא רצה שנברח, הוא אמר, מה הגרמנים יוכלו לעשות לנו? מקסימום הם יפילו את הקומוניסטים. אך לאחר ששמענו על כל ההרג של הגרמנים הצטרפנו גם אנחנו כל המשפחה לגל הבריחה. כשהצטיידנו לדרך לקחנו גם את כל הכסף שהיה לנו, זה דבר שמאוד עזר לנו בהמשך. עלינו על רכבת לכיוון סיביר, תוך כדי המטוסים הגרמנים הפציצו אותנו. זה לא מנע ממנו להפסיק לברוח. כל פעם כשהיתה הפצצה הפסיקו את הרכבת והאנשים ברחו כדי לחפש מחסה, ולאחר שההפצצות הפסיקו המשיכו את הנסיעה. אמא לא הסכימה לעזוב את הרכבת כדי שלא נאבד את הרכוש שלנו ואז נוכל למות מרעב. כשהגיעה הרכבת החדשה, רק אחרי ששיחדנו את האנשים נתנו לנו לעלות עליה למרות שאנחנו יהודים. ככה התגלגלנו עם הרכבות במשך חודש. כשהגענו לקזחסטן כל תחנה שירדו בה אנשים אמא אמרה שיש תחנות יותר רחוקות ונשארו ברכבת, עד שהגענו לגלובוקוי שהיתה התחנה הרחוקה ביותר באזור, ושם ירדנו והתמקמנו. בעיירה היה מפעל ליצור פלבום זהו בעצם חומר ליצור פצצות דבר שהיה נצרך ביותר בתקופת המלחמה. המדינה סיפקה לנו בית יחד עם פליטים, גרנו כל המשפחה, 6 נפשות בחדר אחד. אמא עבדה שם בתפירה ולאחר מכן שימשה בתור היו"ר של ההסתדרות הקומוניסטית באזור. בשנה הראשונה לא יצאנו מהבית מרוב קור, ולא היו לנו בגדים מספיק מחממים. וכך גם לא הלכתי לבית הספר. לאחר שנה, לאחר שכבר התמקמנו ואמא תפרה לנו מספיק בגדים התחלתי ללכת לבית הספר באזור. לכפר שלנו המדינה גם גירשה את כל האנשים שתמכו בקירוב, אדם אשר התחרה עם סטלין בבחירות, והם היו אנשים מאוד אינטליגנטים, והתנהגו אלינו מאוד יפה, ככה שהתנאים שלנו לא היו כל כך גרועים. אחרי 3 שנים שמענו שהגרמנים כבר עזבו את חרקוב אז חזרנו הביתה. גם לאחר המלחמה, הגרמנים היו מגיעים מדי פעם עם מטוסים להפציץ את האזור. בתקופה הזו פחדתי מההפגזות יותר מאשר בתחילת המלחמה, כי התרגלתי כבר לשקט, וגם גדלתי ויותר הבנתי את הסכנה שלהם. בתקופה הזו כל האנטישמיות יצאה מהאנשים, היתה לי חברה בבית ספר שאמרה לי שאם יהיו הפגזות נוכל לבוא אליהם, כי היה להם בית מוגן יותר, ואז כשהגענו אליהם בזמן ההפגזות, הם לא פתחו לנו, כי היינו יהודים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשחזרנו הביתה, מצאנו את כל הרהיטים שבורים, היתה לנו מנקה כשבאנו לבקר אצלה ראינו ויטרינה שלנו עם כל מיני כלי חרסינה, ואז אמא שלי ביקשה את זה חזרה, אז היא אמרה, לא זה שלי. אני המשכתי את הלימודים בבית ספר, ואחרי צהרים ובערב היינו יוצאים כל החברים לרקוד במועדונים, אהבתי לרקוד שם. ב 7/1945 אבא שוחרר מהצבא וחזר הביתה, השמחה היתה גדולה ביותר. אחרי שסיימתי כיתה ז' הלכתי למכינה, שזה מין קולג' בו למדתי הנדסה ובסופו של דבר קיבלתי תעודת הנדסאית בניין. ב 1947 הכרתי את בעלי, הוא היה גדול ממני ב 7 שנים. בזמן המלחמה כמו רוב הצעירים באותה תקופה הוא התגייס לצבא ובמהלכה הוא נפצע בכל הגוף, השתקם ונשאר עם קליעים. למרות הכל, הוא לא הוכר בידי הרוסים כנכה מלחמה. חברים משותפים הכירו בנינו, אחרי שנה שבה יצאנו ביחד, התחתנו.

נולדו לנו 2 ילדים. אני עבדתי בהנדסה, ובעלי שלמד חשמל, עבד כאחראי תפעול חשמל במפעל ליד הבית. ב 1965 אבא נפטר בגיל 60.
חייתי יחד עם בעלי 22 שנה. וב 1969 התגרשנו, ואז הכרתי את בעלי השני, התחתנו בעיירת נופש ב 1978, ואז עברנו כל המשפחה אליו לדיפרוטרופסט.
ב 1984 יצאתי לפנסיה והתחלתי לעבוד כאחראית משק בית. ב 1991 אחרי נפילת הקומוניסטים אבא נפטר בגיל 89. ב 1996 עליתי לישראל יחד עם בעלי. הבן שלי עוד עלה לפנינו, ואנחנו הצטרפנו אליו.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

אחרי העליה עברנו לגור ברמת גן, בתחילה גרנו בשכירות 10 שנים, ואז עברנו לבני ברק שם התגוררנו 5 שנים בשכירות והשנה עברנו לדירת עמידר. כיום יש לי 2 ילדים, 2 נכדים, 5 נינים ואפילו צאצאית. הם מגיעים אלי בכל הזדמנות אפשרית כדי להתפנק.